

Řekla jsem Brtníkovi v sobotu.

Ráno a dopoledne pršelo, posléze i trošku začlo namrzat, takže nějaký výlet jsme odpískali a rozhodli se, že to pro tentokrát pojmem čistě městsky. Brtník chtěl zajít do OBI, což je poměrně delší trasa sídlákem. Původně jsme měli v plánu, že půjdeme všichni hromadně. Leč já se dopoledne pustila do zpracování hromady zeleniny z který jsem hodlala vyrobit si do mrazáku směs do polívky. Oškrabala jsem hromadu mrkve, petržele, celeru a měla spoustu slupek. A přišlo mi to líto jen tak to vyhodit. I napadlo mě, že bych to mohla vzít zvířatům do polí. To je nápad! A zrealizuju ho hned. Respektive, až to teda dodělám, pochopitelně. Takže jsem Brtníkovi sdělila, že "My s váma nepudem." "Teda takle, ze začátku s váma nepudem, vy si děte s Taliprtkou do OBI, my si vyjdem do polí a pak se setkáme."

Výbornej nápad jsem měla. A udělala jsem Rumíčkoví veleradost a my si tím pádem udělali pohodovou prochajdu plnou různých akcíček. Talitým vyrazil jako první a já jsem při našem odchodu zjistila, že.....Brtník nechal doma vodítko (heh, to by se dřív rozhodně stát nemohlo, páč vodítko bylo neoddělitelnou součástí Flekatice) . Inu, bude si muset nějak poradit, stejně nevím, kudy šli a my vyrážíme na druhou stranu. V batůžku jsem krom slupek ze zeleniny měla ještě nějaký mrkve a kus pórku, co jsem přihodila a taky pytlík se slunečnicí. Akorát, když jsme vycházeli z domu, potkali jsme zpátky se navrátilší Talitým. Tali hodlala svůj tým opustit a připojit se k tomu Rumíčkovému, ale nebylo jí to nic platný teda ☐ .

Vypadli jsme s Rumouškem a zamířili rovnou do těch polí. Nic nás - krom prolejšačky u sámošky ☐ - nezdržovalo, takže jsme tam byli za chvíli. Jen na moment jsme se zastavili u kláštera, kde jsme si čtli párkrát molitanovej balonek, co jsem vzala s sebou spolu s oslíkem. V polích - krom dvou běžkyň - nikde nikdo, měli jsme to čistě jen a jen pro sebe. Sluníčko se marně snažilo prodrat se přes těžký mraky . Zapluli jsme do stařiny a trochu to tam prozkoumali, pod rozložitou bezinkou byl udupaný, uleželý plácek a tak jsem tam nechala půlku mojí svačinky pro zvěř. Prokličkovali jsme to tam, přešli pěšinu a v další části jsme si stříhli trochu poslušnostní ohařiny a Rumíček si zaběhal do stran. Prokličkovali jsme to i tady a pak přešli cestu v aleji a zamířili k mému oblíbenému plácku, kam právě zvířectvu nosívám v zimě něco na zub. Od minula všechno zmizelo, zůstaly tam jen dvě malý řepy. Nechala jsem tam další část svých zásob a pak jsme s Rumíčkem zamířili hloubš do stařiny.

Tam je pod starou bezinkou další příhodnej plácek pro zvířecí tabuli.

Pak už jsme zamířili ven a došli na myší louku. I nadále byl Rumíček toho názoru, že balonku či oslíka netřeba a tak jsme si jen tak šli. V polovině louky, kde je vyšší tráva jsem mu nejdřív do ní zahodila obě hračky a poté ho vyslala hledat. Byl šikovnej a jako další zábavu jsem mu šla kousek dál našlapat čtvereček a nasypat mu tam pár dobrůtek, aby si trochu začuchal. Šlo mu to výborně a tak jsme si dali repete. Teda - on si dal, já bych nevyčuchala pochopitelně nic ☐ . To už cinkla SMS, že Brtník odchází z OBI a tak jsme vyrazili směr Hornbach - kde jsem myslela, že se sejdem . Ovšem, když jsme tam dorazili, tak nikde nikdo. Telefénem jsem vyzjistila, že jsou o kousek jinde - na louce před místním úřadem. Aha asi někde chyba v komunikaci. Tož jsme s Rumíčkem kopli do vrtule a zamířili tam taky.

Brtník je nepřehlídnutelnej a Tali nepřeslechnutelná. Takže, když jsme přicházeli, viděla jsem v dálce dloooooouhou černou tyč a slyšela mohutný hýkání. Jojo, Tali chtěla balonek a to hned. Když jsme k nim docházeli, podívala se mým směrem, já roztáhla ruce a ona se rozletěla s balonem v hubě ke mně. A Rumíček letěl k Brtníkovi a vnucoval mu oslintanýho oslíka, kterýho jsem mu na začátku louky stihla hodit. Řádně jsme se všichni přivítali - což v Tali podání znamená, že jsem ji měla na hlavě a chvílku se řádilo s hračkama. Pak jsem si všimla, že Tali tak trochu kulhá na levou přední a tak jsem hru stopla. A šlo se pomalu loukou směr domů. Kolem dětskýho kolotoče. No a já neměla lepší nápad, než chtít pozlobit ohaříky. Mno..... vzhledem k blátivýmu počasí..... to nebyl ten nejlepší nápad. Tali se mohla vzteknout, že jí ujíždím a dala mi následně co proto. Měla jsem co dělat, abych se z kolotoče nějak civilizovaně dostala ☐ ☐ . Já jsem přežila, o bundě se to asi moc říct nedá ☐ ☐ . Tak jsme radši pokračovali dál.

V momentě, kdy jsme na kraji sídliště přešli silnici směr starý domky, koukám..... na zeleným plácku běhá..... vlček. No jo, fakt mladej vlček. A když jsem o kousek dál poznala pana Andrleho, nebylo pochyb. Snažil se mládě odlapit a moc se mu to nedařilo. Vlček se vydal k silnici a tak jsem přešla jako první a doufala, že ho moje přítomnost od toho blbýho nápadu odradí. To se potvrdilo. Zavolala jsem pak na pana Andrleho, že vyklidíme se psema pole, aby se vlček nebál. Privil, že ne, že se bude chtít spíš kámošit, a tak jsme se dohodli, že půjdem dělat návnadu.

A my s váma nepudem.

Zpočátku to tak nevypadalo teda, protože Tali se rozradostnila, koho to potkala a Rumíček byl taky nadšen. Ale bylo to jen o ten první moment. Mladá "skorovlčka" Betty (kříženka "evropského" vlka a československého vlčáka) se nejdřív lekla, ale pak proběhla nádherná seznamovačka. Dívat se na tu vlčí čistou komunikaci bylo nádherný. Tolik gest a grimas. Nádhera. Bettce je půl roku a je jí už pořádný kus. Má nádhernou srst a po svém přímém vlčím předkovi zdělila i jejich plachost a vlčí duch. Vzhledem k tomu, jak je plachá a v jakém prostředí a situaci jsme se potkali, to nebylo jako před těmi deseti lety, kdy jsem si mohla obejmout její předchůdkyni, ale i tak. Když se jí podařilo nakonec odlatit a šli jsme kus cesty společně, dostalo se mi letmého očmuchtání. Oj jaká to čest. Jak ráda bych zabořila ruce do jejího kožíšku, vám asi nemusím říkat. Dodneška mám setkání s Besskou vrytý do paměti. Pan Anderle nám poděkoval, že jsme mu pomohli a já byla moc ráda, že jsme se tam zrovna v ten moment vyskytli. Došlo mi, že jsem zase ani na vteřinu nezaváhala a šla přes tu silnici vlkovi v ústrety, stejně jako tehdy v těch polích. Jak oni to sakra dělají, že mají na člověka takovej vliv. Neměla jsem strach o sebe, měla jsem strach, aby se vlkovi něco nestalo. Třebas,řebas se ještě někdy potkáme. A nebo s její sestřičkou, která prý je její opak. Inu zdělila toho zkrátka víc po svém psím rodiči, než její skorovlčí ségra.

Byla jsem taky trošku pyšná na to, jak se pak Tali chovala. Nikoliv jako pabl, který by situaci ještě zhoršil, ale jako poměrně vnímavý stvoření. Byla k Betty vlídná - tak trochu jako teta.

No! Tak to byl zážitek na závěr procházky teda. Cestou domů mě napadlo, že vlastně všichni naši ohaříci měli někdy tu čest s nějakým tím polodivokým tvorem. Ešátor s vlčicí Besskou, Bubinka s malým lvíčetem a Tali s Rumíčkem teď s Betty. Asi nějaká rodinná tradice :-).